

бѣше съвсемъ мѣничко и цѣло мокро. Крачетата му бѣха тѣнички и едвамъ се държеше на тѣхъ. Треперѣше цѣло, като втресено, мѣчеше се да пристѣпи, ала не можеше. Кравата бѣше се навела надъ него, лижеше го, фучеше, махаше рога и не пропускаше никого.

Татко ме забеляза и викна ми: „Ами ти какво търсишъ тука? Скоро въ кѣщи! Кѣде е кака ти?“

Той ме изведе вънъ и повика къмъ кѣщи:

— Велико, Велико мари! Ела го прибери този!

Ослуша се. Никой не се обади отъ кѣщи. На двора нѣмаше никого. Коледаритѣ бѣха липсали изведнажъ. Виковетѣ имъ се чуваха прѣснати по околнитѣ дворове. Татко ме помъкна и почти тичешкомъ стигнахме до кѣщата. Той блѣсна вратата, но вътрѣ нѣмаше никого.

— Велико! Велико! Велико!

Никаква Велика!

— Кѣде е майка ти? Ахаа! Ще ги науча азъ! Изиграли сж ме.

Дотича мама, разпищѣ се. Дойде и бати Никола. Кака я нѣмаше никѣде. Какво е било по-нататкъ — не знамъ. Мама насила ме вмъкна да спя. Чухъ само татка, като извика на батя:

— Тичай! Намѣри чичовъ си Петра. Знамъ, че и той е съ тѣхъ. Да иде да имъ каже да се върне още сега Велика. А пкъ утре нека дойдатъ за годежъ...

На утрото кака бѣше пакъ дома. А следъ обѣдъ дойдоха Стоянъ, майка му, баща му и роднини. Въ другата стая кака ме притискаше до себе си, смѣеше се и плачеше отъ радостъ.

— Е, Гане, сега вече чичо ти Стоянъ нѣма да ме краде. Ще ида у тѣхъ и той ще ти стане бати, ще ти купува халва и за Нова година ще ти направи най-шарената сурвакница...